

РЕШЕНИЕ

№ 5736

гр. София, 22.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **12189** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, вр. с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район Л., [улица], ет. 4, ап. офис 4, срещу Акт за прихващане или възстановяване /А./ № 306/17.07.2019 г. издаден по чл. 129 от ДОПК за установяване на надвнесен данък недвижим имот (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) за период 01.10.2010 г. - 31.12.2013 г., мълчаливо потвърден от кмета на Столична община.

Жалбоподателят поддържа, че с А. незаконосъобразно е отказано възстановяването на недължимо платени суми за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ по подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ за периода от 01.10.2010 г. до 31.12.2013 г., тъй като процесният имот представлявал земеделска земя по смисъла на чл. 10, ал. 3 от ЗМДТ и поради това не подлежал на облагане. В жалбата се твърди, че спорният имот не подлежи на облагане по чл. 10, ал.1 ЗМДТ и по отношение на него не следва да се дължи и такса за битови отпадъци. Иска се отмяната на А., както и да бъдат признати за недължими, платените от [фирма] суми за ДНИ и ТБО общо в размер на 107 771.24 лв.

Ответникът – кмет на Столична община чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Прави искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото

доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С декларация по чл.14 от ЗМДТ [фирма] е декларирано придобиване на недвижим имот с планоснимачен № 2048, представляващ УПИ VII, кв. 1, по застроителен и регулационен план, одобрен през 2001 г., придобит с Нотариален акт /НА/ №140, том I, рег.№ 6311, дело №116/2007 г.

С Искане вх. № ДМЛ16-ТД26-98/19.09.16 г. по описа на Столична община, подадено от [фирма], на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК е поискано възстановяване на сумата от 107 771,24 лв. /главница в размер на 92 027.92 и лихви в размер на 15 743,32 лв./, платена от дружеството за задължения за ДНИ в размер на 30 427,59 лв. главница и 5 092,24 лв. лихви, както и ТБО в размер на 61 600,33 лв. главница и 10 651,08 лв. лихви, и двете за периода 01.10.2010г.–31.12.2013г. Към искането са приложени платежни нареждания от 27.12.2013г. за сумите от 35519.83лв. и 72251.41лв.

По искането е постановен А. № 3057/18.10.2016 г., с който същото не е уважено с мотиви, че процесният имот, по отношение на който са платени ДНИ и ТБО, представлява облагаем обект по смисъла на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ. Направен е извод, че имотът не е земеделска земя, тъй като не отговаря на условията за това, а именно – да се намира извън строителните граници на населеното място /в случая [населено място]/ и фактически да се използва за земеделско производство /по арг. от чл. 2 от Закон за собствеността и ползването на земеделските земи – ЗСПЗЗ/. В А. се сочи, че процесният имот се намира в строителните граници на [населено място], същият е с предназначение „друг вид застрояване“, с трайно предназначение на територията „урбанизирана“, отговаряща на чл. 8, т. 1 от Закон за устройство на територията /ЗУТ/, с предназначение „за офиси, КОО и подземни гаражи“, което обосновава приложението на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ.

Това А. е оспорено по административен ред пред кмета на Столична община, който е решаващ орган по смисъла на чл. 152, ал. 2 от ДОПК съгласно препращането в разпоредбата на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, като в установения в чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 146 от ДОПК срок не е постановено решение по жалбата. При това положение съгласно чл. 156, ал. 4 от ДОПК актът се счита за мълчаливо потвърден

Това А. в оспорено по съдебен ред. С Решение №16063 от 20.12.2018 г. по адм. дело №11558/2017 г. на ВАС е отменен обжалвания А. и преписката е върната за повторно разглеждане на Дирекция „Общински приходи“, Отдел „Общински приходи“ - М..

Във връзка с подадена жалба от [фирма] от 17.05.2019 г. срещу мълчалив отказ за издаване А., по върната за ново разглеждане преписка, съгласно влезли в сила съдебни решения е постановено Решение №СОА19 - РД28-24/14.06.2019 г. на Кмета на Столична, с което мълчаливият отказ е отменен и административната преписка е върната на началника на отдел „Общински приходи - М.“ на Дирекция „Общински приходи“ в качеството му на административен ръководител, със задължения в това свое качество, той да определи административен орган по приходите, който да образува, проведе и приключи законосъобразно повторно административно производство по чл. 128 и сл. ДОПК.

Издаден е оспореният в настоящото съдебно производство А. № 306/17.07.2019 г. Със същият е постановен отказ за възстановяване на ДНИ - главница в размер на 30 427,59 лв. и лихви в размер на 5 092,24 лв. и ТБО - главница в размер на 61 600,33 лв. и лихви в размер на 10 651,08 лв., платени по банков път от дружеството на 27.12.2013 г. за периода 01.10.2010 г. - 31.12.2013 г. Изложени са мотиви, че от събраните

доказателства се установява, че имот „2048“ на жалбоподателя попада в първата хипотеза на чл.10, ал.1, т.1 от ЗМДТ, а именно същият се намира в строителните граници на [населено място], р-н „М.“ и е урегулиран с влязъл в сила подробен устройствен план /ПУП/. Посочено е, че за имота не е налице и визираното в чл.10, ал. 3 от ЗМДТ изключение, тъй като не отговаря на условията за статут на земеделска земя. Направено е заключение, че имотът е облагаем обект и внесения от [фирма] данък недвижим имот за периода 01.10.2010 г.- 31.12.2013 г. е дължимо платен.

По отношение на ТБО е посочено, че имотът на дружеството за периода 01.10.2010 г. - 31.12.2013 г. попада в границите на територията на район „М.“, в който се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, а именно това е теренът до локалното платно на [улица]посока Център, съгласно т. 1 от Заповед на Столична община № РД-09-1554/29.10.2009 г., Заповед № РД-09-1834/31.10.2011 г., и Заповед № РД-09-721/30.10.2012 г. Изложени са мотиви, че това се установява и от комбинираната скица за пълна или частична идентичност на поземлен имот с идентификатор 68134.4081.2048, издадена от „Г.“ С., съгласно която въпросният имот се намира до локалното платно на [улица]посока Център. Посочено е, че дружеството е подало декларации по чл.23, ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, в които декларира за всяка от процесните години, че таксата ще се определя в зависимост от количеството изхвърлени отпадъци и ще използва съдове – 1 бр. кофа, тип „Бобър“ 1100 литра, при седмична честота на извозване веднъж седмично. С оглед на това е прието, че щом има поставени съдове за битови отпадъци - дружеството ги е заявило, и имотът се намира в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване на район „М.“ услугите предоставяни от Столична община се ползват, като дължимостта на таксата не е обвързана с използването на имота. Посочено е, че дружеството не попада в нито една точка от изброените в чл.71 от ЗМДТ, поради което същото дължи ТБО.

А. е оспорен по административен ред пред кмета на Столична община, който е решаващ орган по смисъла на чл. 152, ал. 2 от ДОПК съгласно препращането в разпоредбата на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, като в установения в чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 146 от ДОПК срок не е постановено решение по жалбата. При това положение съгласно чл. 156, ал. 4 от ДОПК актът се счита за мълчаливо потвърден.

Срещу А. е подадена жалба вх. № СОА19-ТД26-13312/16.10.2019 г. по описа на Столична община /СО/ и вх. № 32280/25.10.2019 г. по описа на АССГ, във връзка с която е образувано настоящото производство.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Нормата на чл. 4, ал. 4 от ЗМДТ предвижда, че служителите на общинската администрация, които имат правата и задълженията на органи по приходите се определят със заповед на кмета на общината. В изпълнение на посоченото свое правомощие, със Заповед № СОА18-РД09-1394 от 05.12.2018 г. кмета на СО, на основание чл. 44, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) във вр. с чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК

е определил за органи по приходите служители на длъжности в дирекция „Общински приходи“ при СО, които да извършват установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местните данъци и ТБО, както следва: Началници на отдели в дирекция Общински приходи; главните, старшите инспектори и инспектори в същата дирекция. В настоящия случай оспорваният А. е издаден от Л. В. Р., на длъжност старши инспектор в Общински приходи „М.“, дирекция „Общински приходи“ – [населено място], оправомощена със Заповед № СОА18-РД09-1394 от 05.12.2018 г. на кмета на СО. С оглед на изложеното съдът намира, че оспорваният административен акт е издаден от компетентен орган. Не се установяват основания за нищожност на акта.

На основание чл. 128, ал. 1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите, а остатъкът след извършено прихващане се възстановява на лицето – чл. 129, ал. 6 ДОПК.

В настоящия случай не е налице спор, а и от доказателствата по делото се установява, че претендираната за възстановяване сума от 30 427,59 лв. за ДНИ, заедно с лихва в размер на 5 090,24 лв., и за ТБО в размер на 61 600,33 лв., ведно с лихва в размер на 15 743,32 лв., по отношение на процесния имот за периода 01.10.2010 г. – 31.12.2013 г. е платена от [фирма] по банков път към 27.12.2013 г.

В настоящия случай следва да се установи доколко спорният имот представлява облагаем обект по смисъла на общото правило на чл.10, ал.1 ЗМДТ или е изключен от данъчно облагане с оглед нормата на чл.10, ал.3 от ЗМДТ по причина, че представлява земеделска земя и предоставяна ли е по отношение на него услугата, за която е платена ТБО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Видно от цитираната норма са налице две хипотези на облагане с данък върху недвижимите имоти, които се прилагат алтернативно, а именно: 1. поземлените имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания и 2. поземлените имоти извън строителните граници на населените места, които според ПУП имат предназначение по чл. 8, т. 1 от ЗУТ и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Според чл. 8, т. 1 и чл. 103, ал. 3 от ЗУТ конкретното предназначение на поземлените имоти се определя с ПУП.

В чл. 10, ал. 3 от ЗМДТ са изчерпателно уредени изключенията от общия принцип на облагане с ДНИ. Съгласно посочената разпоредба необлагаеми са земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. В настоящия случай няма спор между страните, че процесният имот няма статут на гора по смисъла на чл. 2 от Закона за горите. С оглед твърдението на жалбоподателя, че същият представлява земеделска земя, следва да бъде посочено, че легалното определение на понятието се намира в чл. 2, т. 1 от ЗСПЗЗ, съгласно

който земеделски земи са тези, за които кумулативно са налице следните условия: 1. да са предназначени за земеделско производство и 2. да не се намират в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон.

Съгласно чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. Според ал. 3 на с.р., при промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината.

В случая не е налице спор между страните, че процесният имот се намира в строителните граници на [населено място] и е урегулиран с влязъл в сила подробен устройствен план /ПУП/, както и че за него е декларация по чл. 14 от ЗМДТ. Посоченото обстоятелство се установява и от представените по делото доказателства. Съгласно скица на имота, издадена от Служба по геодезия, картография и кадастър – [населено място], имотът попада в урбанизирана територия. С Решение № 32 по Протокол № 32/10.12.2001 г. на СОС е приет застроителен и регулационен план на м. „Ц. шосе – Караулката“ за кв. 1. Със Заповед № РД-09-50-1158/08.08.2008 г. на главния архитект на СО, издадена на основание чл. 129, ал. 2, чл. 136, ал. 1 от ЗУТ, Заповед № РД-09-3345/29.05.2008 г. на Кмета на Столична община, чл. 134, ал. 2, т. 6 от ЗУТ е ободрено изменение на план за регулация на м. „Ц. шосе-Караулката“, кв. 1, като от УПИ IX „За обществено обслужване и трафопост“ и УПИ VII-754 се образува нов УПИ VII-2048 – „за офиси, КО и подземни гаражи“. С оглед на това може да се направи заключение, че по отношение на имота има действащ план за застрояване и регулация и имот УПИ VII-2048 представлява урегулиран поземлен имот и няма статут на земеделска земя по смисъла на закона.

Горепосоченото е видно и от писмо на СО - район „М.“, във връзка с искане за предоставяне на информация с писмо изх. № ДМЛ16-ГД26-98-(2)/28.09.2016 г. на СО – дирекция „Общински приходи“, че поземлен имот с идентификатор 68134.4081.2048 представлява урегулиран поземлен имот УПИ VII-2048 с предназначение „за офиси, КОО и подземни гаражи“, кв. 1, м. „бул. Ц. шосе – Караулката“, одобрен с Решение № 32 по Протокол № 32/10.12.2001 г. на СОС, изменен със Заповед № РД-09-50-1158/08.08.2008 г. на главния архитект на [населено място], който имот се намира в строителните граници на [населено място].

Предвид изложеното може да се направи заключение, че от съвкупната преценка на представените по делото доказателства се установява по безспорен начин, че процесният имот се намира в строителните граници на [населено място]. С оглед на това следва да се посочи, че е приложима първата хипотеза на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, според която, на облагане подлежат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания.

По отношение на спорния имот не е налице визираното в чл. 10, ал. 3 ЗМДТ изключение от подлежащите на облагане обекти – поземлени имоти, тъй като не отговаря на предпоставките за това, в частност на условията за статут на земеделска земя, доколкото със Заповед № РД-09-3345/29.05.2008 г. на Кмета на Столична община, чл. 134, ал. 2, т. 6 от ЗУТ е ободрено изменение на план за регулация на м. „Ц. шосе-Караулката“, кв. 1, като от УПИ IX „За обществено обслужване и

трафопост“ и УПИ VII-754 се образува нов УПИ VII-2048 – „за офиси, КО и подземни гаражи“.

За пълнота трябва да бъде отбелязано, че не се твърди от жалбоподателя, а и не се представят доказателства, че е налице някое от другите уредени в разпоредбата на чл. 10 ЗМДТ изключения. С оглед на това процесният имот е облагаем обект и внесеният от жалбоподателят данък не е недължимо платен, доколкото не се оспорва неговият размер, а единствено основаниято за дължимостта му.

Следва да се посочи, че в случая е неотнормимо дали е променено предназначението на имота по реда на ЗОЗЗ, тъй като това условие касае втората група облагаеми обекти, а именно ПИ, намиращи се извън строителните граници на населеното място, които според ПУП имат предназначение по чл. 8 ,т. 1 ЗУТ. Доколкото по делото се установи, че Настоящият случай не е такъв, доколкото е безспорно, че процесният имот се намира в строителните граници на [населено място], а това обстоятелство е единствено необходимо за приложението на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ по първото предложение на разпоредбата. Приложеното по делото Решение № КЗ-02-02/22.03.2019 г. за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране на Комисията по чл. 17, ал. 1, т. 1 от ЗОЗЗ не променя горните изводи, доколкото съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗОЗЗ при наличие на влязъл в сила подробен устройствен план заинтересованото лице предлага промяна на предназначението на необходимата земеделска земя за неземеделски нужди. В този смисъл, с оглед възраженията на жалбоподателя, освен гореизложеното следва да се има предвид и, че е недопустимо жалбоподателят да черпи изгодни последици, в резултат на непрявена от негова страна активност за подаване на искане по реда на чл. 24, ал. 2 от ЗОЗЗ в момента на влизане в сила на ПУП.

По изложените съображения съдът намира обжалваният А. № 306/17.07.2019 г. в частта, касаеща ДНИ за период 01.10.2010 г. – 31.12.2013 г., за законосъобразен, постановен от компетентен орган при спазване на материалните и процесуални разпоредби на закона.

По отношение на искането за възстановяване на платените суми за ТБО относими са разпоредбите на чл. 62 – 71 от ЗМДТ.

Според чл.62 от ЗМДТ ТБО се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Размерът на таксата се определя по реда на чл.66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на отпадъци в депа или други съоръжения чистота на териториите за обществено ползване и се определя в годишен размер за населеното място с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план - сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи, изброени в разпоредбата.

Възникването на задължение за ТБО е обусловено от кумулативната даденост на следните предпоставки: правният субект да е лице по чл.64, ал.1 ЗМДТ; услугата да е посочена като предоставяна от общината в заповедта на кмета по чл.63, ал.2 ЗМДТ; имотът, притежаван от съответния субект да попада в границите на районите, в които общината е декларирала, че ще предоставя услугата; общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; услугата фактически да е предоставена.

Задължението за такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване възниква когато субектът е такъв по чл.64, ал.1 ЗМДТ, общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата, услугата да е фактически предоставена от общината.

Предпоставките за дължимост на таксата за ползване на депо за битови отпадъци са сходни: субектът да е лице по чл.64, ал.1 ЗМДТ, общинският съвет да е определил таксата за услугата; общината да ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци или друго съоръжение за тяхното обезвреждане. Това следва и от чл.63, ал.1 ЗМДТ, определящ, че таксата е дължима и когато имотът попада извън районите, в които общината е организирала събиране и извозване на битови отпадъци. Дължимостта на тази такса не е обвързана с фактическото предоставяне на услугата. Приема се, че услугата се предоставя всякога, когато общината ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци. А съгласно чл.71, т.3 ЗМДТ таксата не се дължи единствено когато общината няма депо или друго съоръжение.

Задълженията за ТБО за процесния имот са определени съобразно съответните решения на Столичен общински съвет за данъчни периоди 2010 г. – 2013 г.

По делото са представени Заповед № РД-09-1554/29.10.2009 г., Заповед № РД-09-1834/31.10.2011 г. и Заповед № РД-09-721/30.10.2012 г. на кмета Столична община. От същите се установява, че процесният имот за периода 01.10.2010 г. - 31.12.2013 г. попада в границите на територията на район „М.“, в който се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, доколкото съгласно комбинирана скица за пълна или частична идентичност на поземлен имот с идентификатор 68134.4081.2048, издадена от Г. С., имот се намира до локалното платно на [улица]посока Център.

Видно от приобщените доказателства е и, че за всяка от спортните години от страна на жалбоподателя са подавани декларации по чл.23, ал.1 НОАМТЦУПСО за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през съответната година – определени са 1 бр. кофа с вместимост 1100 литра при честота на извозване веднъж седмично. Размерът на таксата е определен на основание чл.23 по реда на чл.22, т.1 НОАМТЦУПСО, който включва

плащането на услугите по чл.62, ал.1 ЗМДТ. Съгласно чл.23, ал.3 от наредбата размерът на ТБО се определя от СтОС на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове в зависимост от обема на съда като цена на услугите по сметосъбиране, сметоизвозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, а съгласно чл.23, ал.4 от наредбата предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите

По отношение на предоставяне на услугите по чл. 62 ЗМДТ преписката съдържа събрани в рамките на административното производство доказателства: сключен между Столична община и „Т. чистота С.“ ДЗЗД съответно за територията на район „М.“ договор за възлагане на обществена поръчка; договор за възлагане на обществена поръчка със [фирма] за територията на район „М.“; съставени двустранно подписани ежедневни и месечни обобщени констативни протоколи, актове за установяване на извършените и подлежащи на заплащане видове натурални работи относно почистването на обществените места и инфраструктурата и т.н.

Предвид гореизложеното съдът намира обжалваният А. № 306/17.07.2019 г. в частта, касаеща ТБО за период 01.10.2010 г. – 31.12.2013 г., за законосъобразен, постановен при спазване на материалните и процесуални разпоредби на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. С оглед отхвърлената част от жалбата и съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 3 607,71 (три хиляди шестстотин и седем лева и седемдесет и една стотинки) лв.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София- град, III отделение, 17-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЗИВ-Б.“ О., ЕИК[ЕИК], срещу Акт за прихващане или възстановяване № 306/17.07.2019 г. издаден от Л. В. Р., на длъжност старши инспектор в дирекция „Общински приходи“ – [населено място], отдел „Общински приходи – М.“, мълчаливо потвърден от кмета на Столична община за установяване на надвнесен данък недвижим имот в размер на 30 427,59 лв. и лихви 5 092,24 лв. и такса битови отпадъци в размер на 61 600,33 лв. и лихви 10 651,08 лв. за период

01.10.2010 г. - 31.12.2013 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община [населено място] сума в размер на 3 607,71 (три хиляди шестстотин и седем лева и седемдесет и една стотинки) лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: